

Панијум — број десет

Уздизање и пад народа: запечаћење 144.000 и скривена пророчка историја Данила 11:10–16

Jeff Pippenger

2025-04-16

Тема у једанаестом и дванаестом стиху јесте успон и пад цара јужног, као што је то и коначни успон и пад Сједињених Држава, представљених у последњем председнику у другом стиху, као коначном земаљском представнику змајеве силе; као и коначни успон и пад Уједињених нација, представљених у трећем и четвртном стиху. Стихови пет до девет представљају историју папске силе од 538. до 1798. године. Година 538. означава оснаживање папске силе, 1798. означава смртоносну рану папства, и стога стихови пет до девет представљају коначни успон и пад звери. Десети стих означава 1989. годину као пад цара јужног, представљеног у некадашњем Совјетском Савезу.

„Сваком народу који је ступио на позорницу збивања било је допуштено да заузме своје место на земљи, да би се видело хоће ли испунити намеру ‘Стражара и Светога’.

Пророштво је пратило успон и пад великих светских царстава — Вавилон, Мидо-Персије, Грчке и Рима. Са сваким од њих, као и са народима мање моћи, историја се понављала. Сваки је имао своје време кушања, сваки је подбацио, његова је слава избледела, његова моћ ишчезла, а његово место заузео је други....“

„Из успона и пада народа, како је јасно изложено на страницама Светога Писма, треба да науче колико је безвредна пука спољашња и световна слава. Вавилон, са свом својом моћи и својом величанственошћу, какву наш свет од тада више никада није видео,—моћи и величанственошћу које су људима онога доба изгледале тако постојане и трајне,—како је потпуно ишчезао! Као ‘цвет травни’ пропао је. Тако пропада све што нема Бога за свој темељ. Само оно што је повезано с Његовом намером и што изражава Његов карактер може трајати. Његова начела су једино постојане ствари које наш свет познаје.“ Education, 177, 184.

Једанаести и дванаести стих означавају коначан успон и пад цара југа, представљеног Русијом. Тринаести до петнаести стих означавају коначан успон и пад Сједињених Држава. Целокупни пророчки наратив једанаестог поглавља изграђен је на структури успона и падова царстава. Проучавалац пророштва мора узети у обзир ову чињеницу ако жели да има икакву могућност да правилно разлаже пророчку поруку једанаестог поглавља.

Основна перспектива једанаестог поглавља Данила јесте да се оно састоји од поновљених приказа успона и пада царстава. Када је сестра Вајт изјавила: „Тако је пропало Мидо-Персијско царство, и царства Грчке и Рима“, она поистовећује „Грчку“ са аждајом, „Рим“ са звери, а „Мидо-Персију“ са лажним пророком. Она указује на коначни успон и пад последњег земаљског царства, које се састоји од аждаје, звери и лажног пророка, који започињу свој успон у време недељног закона и воде свет ка Армагедону у испуњењу

Откривења 16:12–21. Она усмерава Божји народ на „успон и пад народа, како је јасно изложено на страницама Светога писма“ као на перспективу коју треба применити да би „научио колико је безвредна пука спољашња и световна слава.“

Разлог због којег треба „научити колико је безвредна пука спољашња и световна слава“ јесте да бисмо потпуније разумели да све пропада „што нема Бога за свој темељ“. Стога је питање да ли имати Бога или не имати Бога као свој темељ питање живота и смрти. Од те тачке у развоју мисли, сестра Вајт затим одређује шта значи имати Бога као свој темељ када каже: „Само оно што је повезано с Његовом намером и изражава Његов карактер може опстати.“ Она је управо објаснила да све што није на Божјем темељу пропада, и да је двоструко мерило онога што је сазидано на темељу да ли је нешто „повезано с Његовим намерама“ и да ли „изражава Његов карактер“. Његов карактер је Његов темељ.

Затим, у завршној реченици тог пасуса, она изјављује да су „Његова начела једине постојане ствари које наш свет познаје.“ Божји карактер јесу Његова начела, а Његова начела изражавају Његов карактер. Питање односа човечанства према Богу као темељу свега јесте питање живота и смрти. Тврдим да је темељна структура једанаестог поглавља Данила изграђена на наративу о успону и паду царстава. Постоји један одломак у коме нас надахнуће обавештава о исправном начину проучавања.

„Постоји проучавање историје које не треба осудити. Света историја била је један од предмета у школама пророка. У запису о Његовом поступању с народима праћени су трагови Јехове. Тако и данас треба да разматрамо Божје поступање с народима земље. У историји треба да видимо испуњење пророштва, да проучавамо деловање Промисла у великим реформаторским покретима и да разумемо ток догађаја у постројавању народа за завршни сукоб велике борбе.” The Ministry of Healing, 441.

Посвећено проучавање историје препознаје се као проучавање Божјег поступања са народима земље, а такође и Божјег промислитељског вођства Његових реформаторских покрета; стога посвећена историја обухвата спољашњу и унутрашњу линију проучавања. Сврха употребе историје у потврђивању Божје пророчке Речи јесте да се та пророчка историја употреби како би се „разумело напредовање догађаја у сврставању народа за завршни сукоб велике борбе“. Претходни пасус сестре Вајт преузет је из веома просветљеног објашњења нужности изградње пророчког модела свете историје, који се заснива на темељној структури представљеној у „успону и паду“ царстава.

„Као припрему за хришћански рад, многи сматрају неопходним стицање обимног знања из историјских и теолошких списа. Они претпостављају да ће им то знање бити од помоћи у поучавању јеванђеља. Али њихово мукотрпно проучавање мишљења људи тежи да ослаби њихову службу, а не да је ојача. Када видим библиотеке испуњене гломазним томовима историјског и теолошког знања, помишљам: Зашто трошити новац на оно што није хлеб? Шесто поглавље Јовановог јеванђеља говори нам више него што се може наћи у таквим делима. Христос каже: ‘Ја сам хлеб живота; ко долази к Мени, неће огладнети, и ко верује у Мене, неће никада ожеднети.’ ‘Ја сам хлеб живи који сиђе с неба; ако ко једе од овога хлеба, живеће вавек.’ ‘Ко верује у Мене има живот вечни.’

‘Речи које вам Ја говорим дух су и живот су.’ Јован 6:35, 51, 47, 63.

„Постоји проучавање историје које не треба осуђивати. Света историја била је један од предмета у школама пророка. У запису о Његовом поступању с народима праћени су трагови Јехове. Тако и данас треба да разматрамо Божје поступање с народима земље. Треба да у историји видимо испуњење пророштва, да проучавамо деловање Провиђења у великим реформаторским покретима и да разумемо ток догађаја у сврставању народа за завршни сукоб велике борбе.”

„Такво проучавање пружиће широке, свеобухватне погледе на живот. Оно ће нам помоћи да донекле разумемо његове односе и међузависности, како смо дивно повезани у великом братству друштва и народа, и у коликој мери угњетавање и понижење једног члана значи губитак за све.

„Али историја, како се обично проучава, бави се човековим достигнућима, његовим победама у боју, његовим успехом у стицању моћи и величине. Божје деловање у пословима људи губи се из вида. Мало их проучава остварење Његове намере у успону и паду народа.

„И, у великој мери, теологија, онако како се проучава и предаје, није ништа друго до запис људских нагађања, који служи само томе да ‘помрачи намеру речима без знања.’ Сувише често побуда за нагомилавање ових многобројних књига није толико жеља да се прибави храна за ум и душу, колико је то амбиција да се упознају философи и теолози, жеља да се хришћанство представи народу ученим изразима и исказима.

„Не могу све написане књиге послужити сврси светог живота. ‘Учите од Мене’, рече Велики Учитељ, ‘узмите јарам Мој на себе’, ‘научите се од Моје кротости и понизности.’ Ваш интелектуални понос неће вам помоћи у општењу са душама које пропадају због недостатка хлеба живота. Проучавајући ове књиге, допуштате да оне заузму место практичних поука које би требало да учите од Христа. Резултатима овога проучавања народ се не храни. Врло мало од истраживања које толико замара ум пружа оно што ће некоме помоћи да буде успешан радник за душе.“

„Спаситељ је дошао „да проповеда јеванђеље сиромашнима“. Лука 4:18. У свом поучавању служио се најједноставнијим изразима и најјаснијим симболима. И речено је да „га је обичан народ радо слушао“. Марко 12:37. Онима који настоје да врше Његово дело за ово време потребан је дубљи увид у поуке које је дао.

„Речи живог Бога најузвишеније су од сваког образовања. Они који служе народу треба да једу од хлеба живота. То ће им дати духовну снагу; тада ће бити спремни да служе свим слојевима људи.“ The Ministry of Healing, 441–443.

Sestra Vajt dalje objašnjava da je prepoznavanje delovanja Božje sile u postavljanju careva i svrgavanju careva na osnovu carevih izbora prava filozofija proučavanja istorije.

„У историји народа проучавалац Божје речи може посматрати дословно испуњење божанског пророчанства. Вавилон, најзад разбијен и сломљен, нестао је јер су се његови владари у благостању сматрали независнима од Бога и славу свога царства приписивали

људском достигнућу. Медо-персијско царство походио је гнев Неба зато што је у њему Божји закон био погажен. Страх Господњи није налазио места у срцима огромне већине народа. Превладавали су безбожност, хула и поквареност. Царства која су уследила била су још нижа и покваренија; и она су тонула све ниже и ниже на лествици моралне вредности.“

„Власт коју врши сваки владар на земљи дарована је с Неба; и од начина на који употреби тако даровану власт зависи његов успех. Свакоме је упућена реч божанског Стражара: ‘Опасах те, премда Ме ниси познао.’ Исаија 45:5. А свакоме су речи некада упућене Навуходоносору поука за живот: ‘Окај своје грехе правдом, и своја безакоња милосрђем према сиромасима; не би ли се продужио твој мир.’ Данило 4:27.“

„Разумети ово,—разумети да ‘праведност узвисује народ,’ да се ‘престо утврђује правдом’ и ‘одржава милошћу;’ препознати деловање ових начела у испољавању силе Онога који ‘смењује царе и поставља царе,’—то значи разумети философију историје. Приче 14:34; 16:12; 20:28; Данило 2:21.

„Једино је у речи Божјој ово јасно изложено. Овде је показано да се снага народа, као ни снага појединаца, не налази у могућностима или средствима која изгледају као да их чине непобедивима; она се не налази у њиховој разметаној величини. Она се мери верношћу с којом испуњавају Божју намеру.“ Пророци и цареви, 501, 502.

Тема у стиховима једанаест и дванаест јесте успон и пад цара југа, али што је још важније, ти стихови означавају запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, као и другу од три пробе које су отпочеле у време свршетка 1989. године, како је представљено у десетом стиху.

То запечаћење представљено је Данилом у јами с лавовима, тројицом достојних у ужареној пећи, Данилом и тројицом достојних који се моле да разумеју Навуходоносоров сан о лику звери у другој глави, Данилом који се у деветој глави моли молитву из Левитске књиге двадесет шест, мудрима који разумеју умножавање знања, Исусом Навином коме је грех уклоњен у трећој глави Захарије, Зоровавељем у четвртој глави, Јосифом који постаје други владар у Египту, ученицима у горњој соби током десет дана уочи Педесетнице, милеритима на логорском састанку у Ексетеру, Лазаром који предводи поворку при свечаном уласку, и са сто четрдесет и четири хиљаде у седмој глави Откривења.

Једанаести стих стигао је 2014. године, на почетку украјинског рата, а у јулу 2023. године започео је визуелни тест, у коме Божји народ бива „учињен белим“. Пета линија у једанаестом поглављу јесу стихови тринаест до петнаест.

Преглед пете линије

Јер ће се цар северни вратити, и подићи ће мноштво веће од првога, и заиста ће доћи после неколико година с великом војском и с многим богатством. И у то време многи ће устати на цара јужног; и насилници из твога народа узвисиће се да утврде виђење; али ће пасти. Тако ће доћи цар северни, и насуће насип, и узеће најутврђеније градове; и мишице југа неће одолети, нити његов изабрани народ, нити ће бити снаге да се одоли.

Данило 11:13–15.

Ови стихови испунили су се 200. године пре Христа и они указују на Битку код Панијума, која обухвата супротстављене царе и њихове савезе; а ти стихови су уједно и тачка у историји у којој се пагански Рим први пут наметнуо у историју једанаесте главе Данила. Ови стихови обухватају коначан успон и пад шестог царства библијског пророштва, али и библијску историју Христове посете Цезареји Филиповој, где Петар смешта запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. Та историја представља праслику запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде са доласком трећег од три испита из дванаесте главе, који се састоји у томе да буду „очишћени, убељени и окушани“.

Ова три стиха воде до шеснаестог стиха, где је представљен недељни закон у Сједињеним Државама. Када се логорски састанак у Ексетеру завршио 17. августа 1844. године, мудре девице су у року од шездесет и шест дана пронеле вест поноћног вапаја дуж источне обале Сједињених Држава. Постоји раздобље када се све девице буде, а једна класа нема уља, и све што се тиме поистовећује. Када је име Симона Варјоне промењено у Петар, тиме је означено запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. Од тог тренутка па надаље, Исус је почео да поучава ученике о догађајима повезаним са крстом.

Крст је симбол завршетка времена милости, а Вилијам Милер, који је био предочен Јованом Крститељем, који је опет био предочен Илијом, био је подигнут да изнесе „догађаје повезане са завршетком времена милости“, као што су то чинили и Јован Крститељ и Илија. Јован је то овако казао.

А кад виде где многи фарисеји и садукееји долазе на његово крштење, рече им: Породе аспидин, ко вам каза да бежите од гнева који долази? Матеј 3:7.

Илија је то овако рекао.

И Ахав начини гај; и Ахав чињаше више да гневи Господа Бога Израилјева него сви цареви Израилеви који беху пре њега. У његове дане Хиел Ветиљанин сазида Јерихон: темељ му положи на Авираму, првенцу своме, и врата му постави на Сегуву, најмлађем сину своме, по речи Господњој, коју изговори преко Исуса, сина Навинова. И Илија Тесвићанин, који беше од становника Галадских, рече Ахаву: Тако да је жив Господ Бог Израилев, пред којим стојим, неће бити ових година ни росе ни дажда осим по мојој речи. 1. Царевима 16:33–17:1.

Говорећи о делу Вилијама Милера као савременог реформатора, сестра Вајт је изјавила:

„Било је нужно да људи буду пробуђени за опасност у којој се налазе; да буду покренути да се припреме за свечане догађаје повезане са завршетком времена милости.“ Велика борба, 310.

Последњих шест стихова једанаесте главе Данила представљају „догађаје повезане са завршетком времена милости“. Ти догађаји су били откривени у време краја 1989. године, и били су јасно објављени.

„Пре свога распећа Спаситељ је објаснио својим ученицима да ће бити погубљен и да ће поново устати из гроба, а анђели су били присутни да утисну Његове речи у умове и срца. Али ученици су очекивали временско ослобођење од римског јарма, и нису могли поднети помисао да Онај у коме су биле усредсређене све њихове наде треба да претрпи срамну смрт. Речи које је требало да запамте биле су потиснуте из њихових умова; а када је дошло време кушње, затекло их је неспремне. Исусова смрт разрушила је њихове наде тако потпуно као да их Он није унапред опоменуо. Тако је и у пророштвима будућност отворена пред нама исто тако јасно као што је била отворена пред ученицима Христовим речима. Догађаји повезани са завршетком времена благодати и делом припреме за време невоље, јасно су изложени. Али мноштва немају ништа више разумевања ових важних истина него да оне никада нису ни биле откривене. Сатана вреба да уклони сваки утисак који би их могао умудрити за спасење, и време невоље затећи ће их неспремне.“ Велика борба, 595.

Било је то у Кесарији Филиповој, која је Панијум, то јест у стиховима тринаестом до петнаестом, где је Христос почео да поучава Своје ученике о крсту, чиме је тако унапред приказана историја логорског скупа у Ексетеру до 22. октобра 1844. године. На почетку реформаторског покрета сто четрдесет и четири хиљаде, „догађаји повезани са завршетком времена милости“ били су отпечаћени, а на крају покрета сто четрдесет и четири хиљаде „догађаји повезани са завршетком времена милости“ отпечаћени су унутар скривене историје четрдесетог стиха.

„Данас, у духу и сили Илије и Јована Крститеља, весници које је Бог поставио скрећу пажњу света који стоји под осудом суда на свечане догађаје који ће се ускоро збити у вези са завршним часовима времена милости и појављивањем Христа Исуса као Цара над царевима и Господара над господарима.“ Пророци и цареви, 715, 716.

„Догађаји повезани са завршетком времена милости“ јесу догађаји који су откривени у скривеној историји четрдесетог стиха. У трећем поглављу Захарије приказани су завршни призори истражног суда. Надахнуће повезује Захаријино сведочанство са онима који су запечаћени у деветом поглављу Језекиља.

„Божји народ уздише и вапи због гадости које се чине у земљи. Са сузама опомињу безбожне на опасност у коју се доводе газећи божански закон, а са неисказаном жалошћу понижавају се пред Господом због сопствених преступа. Безбожни се ругају њиховој жалости, исмевају њихове озбиљне позиве и подсмевају се ономе што називају њиховом слабошћу. Али тескоба и понижење Божјег народа непогрешив су доказ да они поново задобијају снагу и племенитост карактера изгубљене као последицу греха. То је стога што се приближавају Христу и што су им очи упрте у Његову савршену чистоту, те тако јасно разазнају крајњу грешност греха. Њихово скрушење и самопонижење неупоредиво су милији у Божјим очима него самодовољни, охоли дух оних који не виде разлога за туговање, који презиру Христову понизност и који полажу право на савршенство док преступају Божји свети закон. Кротост и понизност срца услови су за снагу и победу. Венац славе очекује оне који се клањају подножју крста. Блажени су ови који тугују, јер ће се утешити.“

„Верни, они који се моле, као да су затворени с Богом. Они сами не знају колико су сигурно заштићени. Подстицани од Сатане, владари овога света настоје да их униште; али када би им се отвориле очи, као што су се отвориле очи Јелисејевом слуги у Дотану, видели би анђеле Божје утаборене око себе, који својом светлошћу и славом држе под контролом чете таме.

„Док народ Божји смирује своје душе пред Њим, молећи за чистоту срца, издаје се заповест: ‘Скините са њих прљаве хаљине’, а упућују се и речи охрабрења: ‘Ево, учиних да безакоње твоје отиде од тебе, и обући ћу те у свечане хаљине.’ Беспрекорна хаљина Христове праведности ставља се на искушавану, кушану, али верну Божју децу. Презрени остатак одевен је у славно рухо, да се више никада не оскврни поквареношћу света. Њихова имена остају у Јагњетовој књизи живота, уписана међу верне свих векова. Они су се одупрли лукавствима варалице; није их од њихове оданости одвратила рика аждаје. Сада су вечно сигурни од замки кушача. Њихови греси преносе се на зачетника греха. И остатак није само помилован и примљен, него и удостојен части. ‘Чиста капа’ ставља се на њихове главе. Они треба да буду као цареви и свештеници Богу. Док је сотона износио своје оптужбе и настојао да уништи ову дружину, свети анђели, невидљиви, пролазили су тамо и амо, стављајући на њих печат живог Бога. То су они што стоје на гори Сиону с Јагњетом, имајући Име Оца Његова написано на својим челима. Они певају нову песму пред престолом, ону песму коју нико не може научити осим сто четрдесет и четири хиљаде, који су откупљени са земље. ‘Ово су они што иду за Јагњетом куда год Оно пође. Ови су откупљени између људи, као првенци Богу и Јагњету. И у устима њиховим не нађе се превара; јер су без мане пред престолом Божјим.’”

„Сада је достигнуто потпуно испуњење оних речи Анђела: ‘Чуј сада, Исусе, поглавару свештенички, ти и другови твоји који седе пред тобом; јер су они људи чудесни; јер, гле, доведићу слугу својега, Издајак.’ Христос се открива као Искупитељ и Избавитељ Свога народа. Сада су заиста остатак ‘људи чудесни’, јер сузе и понижење њиховог ходочашћа уступају место радости и части у присуству Бога и Јагњета. ‘У тај дан биће младица Господња красота и слава, и плод земаљски одличан и диван онима који се спасу из Израиља. И догодиће се, да ће се онај који остане на Сиону и који преостане у Јерусалиму звати свет, сваки који буде записан међу живима у Јерусалиму.’”
Сведочанства, књига 5, 474–476.

Сто четрдесет и четири хиљаде у књизи Откривења јесу Језекиљева скупина која је „запечаћена“ док „уздише и вапије“ због гадости које су у земљи. Они бивају запечаћени када им се даје хаљина Христове праведности и красан свештенички покривач за главу, који представља Петрове „цареви и свештенике“, који некада не бејаху народ Божји, а сада су постали народ Божји.

Него сте род избрани, царско свештенство, свети народ, народ задобијен; да објавите врлине Онога који вас је позвао из таме у своју чудесну светлост; који некада не бесте народ, а сада сте народ Божји; који не бесте помиловани, а сада сте помиловани. Љубљени, молим вас као странце и дошљаке, уздржавајте се од телесних жеља, које

војују против душе; владајте се честито међу незнабошцима, да, ако вас и клевећу као злочинце, по вашим добрим делима, која виде, прославе Бога у дан похођења. 1. Петрова 2:9–12.

Сада, дакле, ако заиста будете слушали глас мој и држали завет мој, бићете ми особита својина мимо све народе; јер је сва земља моја; и бићете ми царско свештенство и свети народ. То су речи које ћеш казати синовима Израиљевим. Излазак 19:5, 6.

„У последњим данима историје ове земље, Божји завет са Његовим народом који држи Његове заповести треба да буде обновљен. ‘У тај дан учинићу им завет са зверима пољским и с птицама небеским и с гмизавцима земаљским; и сломићу лук и мач и рат на земљи, и учинићу да почивају безбедно. И заручићу те себи довека; да, заручићу те себи у правди и у суду и у доброту и у милосрђу. И заручићу те себи у верности; и познаћеш Господа.’“

„И догодиће се у онај дан: услишићу, говори Господ, услишићу небеса, и она ће услишити земљу; а земља ће услишити жито и вино и уље; и они ће услишити Језраел. И посејаћу је себи у земљи; и помиловаћу ону која није била помилована; и рећи ћу онима који нису били мој народ: Ти си мој народ; а они ће рећи: Ти си мој Бог.” Осија 2:14–23.

„У тај дан,... остатак Израиљев, и који се избаве из дома Јаковљева,... ослониће се у истини на Господа, Свеца Израиљева.“ Исаија 10:20. Из „свакога народа, и племена, и језика, и људи“ биће оних који ће радо одговорити на вест: „Бојте се Бога, и подајте му славу; јер дође час суда његова.“ Они ће се одвратити од свакога идола који их везује за ову земљу, и „поклонити се Ономе који је створио небо, и земљу, и море, и изворе водене.“ Ослободиће се свакога заплета, и стајаће пред светом као споменици Божје милости. Послушни сваком божанском захтеву, биће препознати од анђела и од људи као они који „држе заповести Божје и веру Исусову.“ Откривење 14:6–7, 12.

„Ево, долазе дани, говори Господ, кад ће орач стизати жетеоца, и газилац грожђа онога који сеје семе; и горе ће капати слатким вином, и сви ће се брегови растапати. И вратићу ропство народа свога Израиља, и они ће сазидати опустеле градове и насељаваће их; и засадиће винограде и пити вино из њих; начиниће и вртове и јешће плодове из њих. И насадићу их у њиховој земљи, и више се неће ишчупати из своје земље коју сам им дао, говори Господ Бог твој. Амос 9:13–15.” Review and Herald, February 26, 1914.

Очигледно је да, од тренутка када последњи изабрани нараштај од сто четрдесет и четири хиљаде буде запечаћен, још увек има незнабожаца на које животни начин (владање) сто четрдесет и четири хиљаде може утицати током дана похода незнабожаца.

„Људска сила и људска моћ нису установиле Божју цркву, нити је могу разрушити. Црква није основана на стени људске снаге, него на Христу Исусу, Стени векова, и ‘врата пакла неће је надвладати’. Матеј 16:18. Присуство Божје даје постојаност Његовом делу. ‘Не уздајте се у кнезове, ни у сина човечјег’, реч је која нам долази. Псалам 146:3. ‘У миру и у поуздању биће ваша снага.’ Исаија 30:15. Славно Божје дело, утемељено на вечним начелима правде, никада неће пропасти. Оно ће ићи из снаге у снагу, ‘не силом ни снагом, него Духом мојим, вели Господ над војскама.’ Захарија 4:6.”

Обећање: „Руке Зоровавелеве поставише темељ овоме дому; његове ће га руке и довршити“, дословно се испунило. Стих 9. „Старешине јудејске зидаху и напредоваху по пророштву Агеја пророка и Захарије, сина Идова. И сазидаше и довршише по заповести Бога Израилјева и по заповести Кира и Дарија и Артаксеркса, цара персијског. И овај дом би довршен трећег дана месеца Адара [дванаестог месеца], шесте године царовања Дарија цара.“ Јездра 6:14, 15.“ Пророци и цареви, 595, 596.

Стихови тринаести до петнаестог представљају пророчке догађаје који воде ка завршетку времена милости за држатеље суботе при доношењу недељног закона. Они такође представљају трећи од три корака у десетом стиху дванаесте главе Данила. Десети стих је „очишћење“, стихови једанаести и дванаести представљају „убељени“, а стихови тринаести до петнаестог представљају лакмус-пробу у којој су девице које држе суботу „окушане“.

Унутрашња порука у књизи пророка Данила представљена је виђењем на реци Улај у поглављима седам до девет, а спољашња порука представљена је виђењем на реци Хидекел у поглављима десет до дванаест. Дванаесто поглавље представља врхунац и унутрашњих и спољашњих виђења, и излаже начин на који Христос подиже и чисти сто четрдесет и четири хиљаде. Стихови десет до шеснаест представљају скривену историју четрдесетог стиха, од 1989. године до недељног закона из четрдесет првог и шеснаестог стиха. Стихови који се уклапају у ту скривену историју представљају савршено испуњење десетог стиха дванаестог поглавља.

Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће чинити безбожно; и нико од безбожника неће разумети; али мудри ће разумети. И од времена када буде укинута свагдашња жртва и постављена гадост пустошна, биће хиљаду двеста и деведесет дана. Благо ономе који чека и доспе до хиљаду три стотине и тридесет и пет дана. Данило 12:10–12.

„Мудри“ који разумеју десети до шеснаести стих и који су запечаћени и „интелектуално“ и „духовно“ јесу они који разумеју спољашњу пророчку поруку представљену у скривеној историји четрдесетог стиха, и они су се „интелектуално“ утврдили у том разумевању пре недељног закона. „Мудри“ су они који су преображени унутрашњом поруком представљеном у Откривењу, једанаестој глави и једанаестом стиху, и утврдили су се у том искуству пре недељног закона.

„Мудри“ су они који су примили „благослов“ повезан са „чекањем“, чиме се сто четрдесет и четири хиљаде означавају као они који испуњавају савршено и коначно испуњење приче о десет девојака. Откривење 11,11 наступило је у јулу 2023. године, означавајући тако „време краја“, када Данило и Откривење, посредством два сведока, показују да умножавање знања које је било распечаћено у јулу 2023. године поистовећује процес запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Једанаест плус једанаест јесте двадесет и два, што је симбол сједињења божанства са човечанством, а они који прођу тростепени процес очишћења који изнедрuje сто четрдесет и четири хиљаде идентификовани су у Данилу 12,12, при чему се тиме пружа још један Палмонијев потпис, јер дванаест пута дванаест јесте сто четрдесет и четири хиљаде.

Ово проучавање наставићемо у следећем чланку.